

ХІРУРГІЧНИЙ ШОВНИЙ МАТЕРІАЛ

*Кальченко М.В., студ. 5-го курсу
Науковий керівник – доц. Андрющенко В.В.
Кафедра госпітальної та факультетської хірургії*

Майже при всіх хірургічних операціях для з'єднання тканин накладають шви, які залишаються в тканинах. Тому від якості, хімічного складу і структури шовного матеріалу, реакції на нього навколишніх тканин нерідко залежить результат втручання.

Перші згадки про шовні матеріали знайдено за 2000 років до нашої ери в китайському трактаті про медицину, де йшлося про кишковий і шкірний шви з використанням ниток рослинного походження. Кетгутіві нитки були створені Галеном у 175 році нашої ери. У 1868 р. в Англії Джозеф Лістер удосконалив кетгут шляхом хромовання. Другим по поширеності шовним матеріалом є природний шовк, який вперше у 1887 р. застосував Т. Кохер. У ХХ при детальному вивченні властивостей кетгуту і шовку було виявлено цілий ряд недоліків: алергізуюча дія, важко передбачувані терміни розсмоктування. На початку 20 сторіччя почалися спроби використовувати власні тканини організму, як матеріал для швів. У 1901 році Мак Артур застосував стрічки з апоневрозу зовнішнього косоного м'яза живота для ушивання пахової грижі.

Сучасні шовні матеріали класифікуються за наступними ознаками: за джерелом, з якого виробляються шовні матеріали (природні органічні, природні неорганічні, полімерні штучні і синтетичні), за будовою - монопітка, комплексна нитка (кручена, плетена, нитка з покриттям), за здатністю до розсмоктування в тканинах організму (нитки, що розсмоктуються, що умовно розсмоктуються, та нитки, що не розсмоктуються). Сучасним вимогам найбільш відповідає вікріл, що розсмоктується через 8-10 тижнів.

У Сумському ОКОД за останні 10 років використовують головним чином поліаміди (капрон) та кетгут.